

ἐξωστρακισμένοι τῶν ὀρίων τοῦ κράτους τῆς καθαρειούσης, ὡς ἐπὶ παραδείγματι τὸ μολονότι ἀντὶ τοῦ καίπερ ἡ καίτοι. Εὐελπιστοῦμεν ὅμως ὅτι τὰ ὀλίγα εὐτυχῶς ἡμαρτημένα τὴν φράσιν ἢ καὶ τὸ ὕφος θέλουσιν ἐν τῷ μέλλοντι διορθωθῇ, αἱ δὲ κατόπιν ἐκδοθήσονται παραφράσεις ἔσονται μᾶλλον ἐπιμελημέναι τὴν γλῶσσαν.

ΑΒΒΕ VUYRENC, ΛΟΥΔΟΒΙΚΟΣ ΚΑΙ ΠΑΥΛΟΣ διήγημα ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ. Ἐν Ἀθήναις, ἐκ τοῦ τυπογραφείου Ἀνδρέου Κορομηλά, 1883. Πέντε συμπαθεῖς δεσποινίδες, μαθήτριά τοῦ ἀξιολόγου παρθεναγωγείου τῆς κ. Χίλλ, αἱ κ. κ. Ἀννα Καραλιβάνου, Μαρία Βουσκουδάκη, Φανή Κοκκίδου, Ζωὴ Σέκερη καὶ Εὐαγγελία Παπαμανώλη, ἐπωφελῶς καὶ φιλανθρωπῶς ἀναλίσκουσαι τὰς ὥρας τῆς σχολῆς αὐτῶν, μετεγλύπτισαν καὶ ἐξέδωκαν τὸ σεμνόν, ὡς παρθένος, καὶ διδακτικὸν ἅμα τοῦτο διήγημα πρὸς ὄφελος τῶν πτωχῶν. Συγχαίρομεν ταῖς ἀγαθαῖς δεσποινίδας ἐπὶ τῇ ἀξιομνήτῳ διαγωγῇ των, ὡς καὶ τῇ κ. Χίλλ, ἣ τινι καθηκόντως ἀφιερῶται ἢ μετὰφρασις, καθορώσῃ ἐν τῇ εὐγενείᾳ ταύτῃ πράξει τῶν μαθητρίων τῆς καρποφοροῦντα τὰ μητρικὰ διδάγματα, δι' ὧν ἀδιαλείπτως σιτίζει τὰς τρυφεράς ψυχὰς, ὧν τὴν ἀνάπτυξιν καὶ διάπλασιν τῇ ἐμπιστεύεται ἐπαξίως ἡ κοινωνία.

ΗΛΙΑ Ι. ΛΑΜΠΡΟΠΟΥΛΟΥ, Ο ΨΗΦΟΦΟΡΟΣ, κωμῶδι ἑμμετρος εἰς πρᾶξιν μίαν καὶ μετασκευὰς δύο, γραφεῖσα χάριν τῶν δημοτικῶν ἐκλογῶν. Ἐν Ἀθήναις, ἐκ τοῦ τυπογραφείου ὁ «Ἀσμοδαῖος» Γ. Σταυριανοῦ, 1883. — Ἡ κωμῶδι αὕτη, εὐόωτος ἀπαρχὴ τῶν φιλολογικῶν ἐνασχολήσεων τοῦ κ. Λαμπροπούλου, δὲν ἀμοιρεῖ ποῖας τινας κωμικῆς ἐμπνεύσεως, ὑπὸ σκενέει δ' ὅτι ὁ γράψας δύναται νὰ παραγάγῃ ἐν τῷ μέλλοντι ἔργα ἀξία λόγου, ἂν διὰ μελέτης καλλιέργειαν καὶ ἀναπτύξῃ τὸ ἐν αὐτῷ τάλαντον. Σκηναί τινες ἰδίως τῆς κωμωδίας ταύτης εἶνε νόστιμοι, ἀκριβεῖς σχεδὸν ἀντιγραφαὶ τοῦ πραγματικοῦ βίου.

ΔΟΚΙΜΙΟΝ ΓΕΩΡΓΙΑΣ ὑπὸ Ε. Ι. Πονηροπούλου, καθηγητοῦ τῆς Βοτανικῆς κ.τ.λ. τύποις Κ. Ἀντωνιάδου, τιμᾶται δραχ. 10.

Τὸ ἀνωτέρω ἔργον ὅπερ ὀφείλεται εἰς τὴν φιλοπονίαν καὶ τὸν ζῆλον τοῦ κ. Ε. Πονηροπούλου εἶνε ἐθνωφελέστατον καὶ σπουδαιότατον παντὸς περὶ τὰ γεωργικὰ καταγινόμενου ἐγκόλπιον. Ἐν ἔθνει, οἷον τὸ ἡμέτερον, ἐν ᾧ ἡ γεωργικὴ ἐπιστήμη ὑστερεῖ ἔνεκεν ἐλλείψεως γεωργικῶν σχολῶν καὶ καταλλήλων συγγραμμάτων, σπουδαιότατην ἀληθῶς ἐκδούλευσιν προσφέρει τῇ πατρίδι αὐτοῦ ὁ συγγραφεὺς τοιαῦτα ἔργα. Ὁ κ. Πονηροπούλος μὴ φεισθεὶς κόπων οὐδ' αὐτῶν τῶν ὥρων τῆς ἀνέσεώς του, ἐξεδόνησεν ἔργον ἐφάμιλλον τῶν ἄλλων πεπολιτισμένων κρατῶν.

Ἡ ὅλη συγγραφή συνισταμένη ἐκ δύο καὶ τριάκοντα τυπογραφικῶν φύλλων, μετὰ 121 ὥραιων καὶ ἀναγκασιότατων εἰκόνων, διαιρεῖται εἰς δύο μέρη ὧν τὸ μὲν πρῶτον περιλαμβάνει τὴν κυρίως γεωργίαν καὶ τὴν λίαν δύσκολον ὀνοματολογίαν τῶν γεωργικῶν ἐργαλείων, τὸ δὲ δεύτερον τὴν δένδροκομίαν, ἥτις, ὡς γνωστὸν, ἀποτελεῖ ἴδιον κλάδον τῆς γεωργίας.

Τὴν δὲ δαπάνην τοῦ ἔργου ἀναλαβόντες πάνυ φιλοτίμως οἱ γνωστοὶ παρ' ἡμῖν ἐκδόται ἀδελφοὶ Ἀντωνιάδαι ἐξετύπωσαν αὐτὸ δι' ἀρίστης φιλοκαλίας, ἣν ἀναγνωρίζομεν εἰς τὰ πλεῖστα παρ' αὐτῶν ἐκδοθέντα συγγράμματα.

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΠΑΡ' ΗΜΙΝ ΜΕΣΗΣ Η ΓΥΜΝΑΣΙΑΚΗΣ ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΕΩΣ, λόγος ἀπαγγελλθεὶς ἐν τῷ ἐν Γαλαζίῳ «Ἑλληνικῷ Ἐκπαιδευτηρίῳ» Α. Βενιέρῃ ἐπὶ τῇ ἐνάρξει τῶν ἐνιαυσίων ἐξετάσεων τοῦ ΚΣΤ' σχολικοῦ ἔτους ὑπὸ τοῦ καθηγητοῦ τῶν ἀνωτέρων γυμνασιακῶν τάξεων Νικολάου Δοσίου διδάκτορος τῆς φιλοσοφίας. Ἐν Γαλαζίῳ, ἐκ τοῦ νέου τυπογραφείου «Δακί», 1883. Ἐν τῷ εὐφραδεῖ τούτῳ λόγῳ, ἐκδοθέντι ἐν ἰδίῳ φυλλαδίῳ εἰς σχῆμα 16", ὁ ζηλωτὴς τοῦ καλλίστου καὶ ἀρχαιοτάτου ἐν Γαλαζίῳ ἐκπαιδευτηρίου καθηγητῆς, μετὰ κήδους ἀκραιφνοῦς πρὸς τὴν ἐκπαιδευμένην ἐλληνίδα νεότητα ἐξετάζων ἐμδριθῶς ἀνευρίσκει καὶ καταδεικνύει τὰς αἰτίας, ὧν ἕνεκα προσκόπτει ἡ μέση παρ' ἡμῖν ἐκπαιδευσις, ἥτις ὀμολογουμένως δεῖται μεταρρυθμίσεων ριζικῶν, ὅπως παύσῃ προικίζουσα ἐτησίως τὴν κοινωνίαν διὰ σωρείας ἡμιμαθῶν, χειρόνων πράγματι καὶ τῶν ἀναλφάβητων. Συνιστῶμεν τὸν λόγον εἰς τὴν μελέτην παντὸς καὶ ἐπὶ μᾶλλον συνιστῶμεν τὰς δι' αὐτοῦ προτεινομένας μεταρρυθμίσεις τοῖς δυναμένοις νὰ συντελέσωσιν ὅπως δῆποτε ὑπὲρ τῆς διαρρυθμίσεως τῆς γυμνασιακῆς ἐκπαιδεύσεως, ἥτις ἀποτελεῖ τὸν στύλον ἐφ' οὗ ἐδράζεται τὸ ἀέτωμα τοῦ ἐκπαιδευτικοῦ οἰκοδομήματος, ὑποτιθεμένου πάντοτε ὅτι τὸ δημοτικὸν σχολεῖον εἶνε ὁ στυλοβάτης.

Η ΠΟΛΙΟΡΚΙΑ ΤΗΣ SAINT-LUENTIN

Ἡ 8 προσεχούς Ὀκτωβρίου διὰ τὴν πόλιν ταύτην τῆς Γαλλίας εἶνε ἐπέτειος ἐνδόξου καὶ ἀθανάτου ἡμέρας ἰδούσης τὰ τακτικά τῶν Γερμανῶν στρατεύματα ἐξοκέλλοντα πρὸ τῶν περιφραγμάτων αὐτῆς, τὰ ὅποια ὑπερησπίζοντο ὑπὸ ἀπλῶν μὲν πολιτῶν καὶ κακῶς ὀπλισμένων, ἀλλὰ διοικουμένων ὑπὸ τοῦ ἡρωικοῦ νομάρχου τῆς Ἀίονης Κ. Anatole de la Forge.

Εἰς ἀπαθανάτισιν τῆς μεγάλης ταύτης σελίδος τῆς γαλλικῆς ιστορίας ἡ Saint-Luentin ἀνίδρυσε, μετὰ μεγάλης πολιτικῆς καὶ στρατιωτικῆς πομπῆς, μνημεῖον περιφανές. Τὸ μνημεῖον τοῦτο, ἔργον τοῦ ἀνδριαντοποιοῦ Barrias, συνίσταται εἰς σύμπλεγμα τι καὶ παριστᾷ τὴν πόλιν Saint-Luentin ὑπὸ τὴν μορφήν γυναικός, ὑπερηφάνως ἐστρατοπεδευμένην, ἐρειδομένην ἐπὶ περιάκτου (ρόδανης), ἐμβλήματος τῆς ἐγχωρίου βιομηχανίας, καὶ κρατοῦσαν διὰ μὲν τῆς δεξιᾶς χεὶρός ἡλεκτήν, διὰ δὲ τῆς ἀριστερᾶς τραυματίαν, ἔχοντα κρεμασμένον τὸ ὅπλον του. Ὁπισθεν αὐτοῦ πρὸς τὸ κάτω μέρος ὑπάρχει παιδίον, ὅπερ λαμβάνει τὸ ὅπλον τοῦτο, ἵνα τὸ δώσῃ εἰς τὴν πόλιν.

Τὸ ὑπόβαθρον φέρει δύο ἀνάγλυφα καὶ τέσσαρας κυκλοτερεῖς εἰκόνας· τούτων δὲ μία παριστᾷ τὸν ἀρχηγὸν καὶ τὴν ψυχὴν τῆς ὑπερασπίσεως Κ. Anatole de la Forge.

I. X. B.

ΤΥΦΛΟΣ

Πλανῶμαι εἰς τὸ ἔρεβος ἀνευ τινὸς ἐλπίδος·

Οὐδ' ἄστρον ἐν δεικνύουσιν ἐμοὶ οἱ οὐρανοί.

Τὸ ὄμμα μου ἡμαύρωσεν ἡ λύσσα καταγίδος

Καὶ οὐδαμῶθεν φαίνεται λαμπὰς τις φωτεινὴ.

Ποῦ φέρομαι; εἰμὶ τυφλός, τὸ φῶς μοι ἀπεσδέσθη!

Ἐμπρὸς μου σκότος, ἔρεβος καὶ αἰώνια νύξ·

Ὁ κόσμος ἅπας δι' ἐμὲ τελείως ἀπαλώσθη

Κ' εἰς πᾶν μου βῆμα χέεται εἰς τὴν καρδίαν φρίξ.

Ἄλλ' ἤμην ἄλλοτ' εὐτυχής, εἶχον κ' ἐγὼ τὸ φῶς μου.

Τί ἔπαισα καὶ συμφορὰ ἐπῆλθέ μοι δεινὴ,

Καὶ τώρα ζῶν εἰμὶ νεκρὸς ἐν μέσῳ ζώντος κόσμου;

Δὲν θά ἐκλάμψῃ δι' ἐμὲ ἀκτίς που φωτεινὴ;

Ὡ! δεῖξάτέ μοι τὴν ὁδὸν νὰ εὕρω τοῦ νεκρῶνος.

Δὲν εἶνε τις, φεῦ, δι' ἐμὲ ἀπλοῦς χειραγωγός;

Εἰμὶ τυφλός· τὸν τάφον μου δὲν τὸν εὕρισκω μόνος.

Ἄς ἔλθῃ κἂν ὁ θάνατος νὰ γείνῃ δηγός.

Ὡ! ἔλεος εἰς δυστυχίᾳ, τὸν τάφον του ζητοῦντα,

Ἀφοῦ καὶ Γῆ καὶ Οὐρανοὶ τῷ εἶνε σκοτεινοί,

Ἀφοῦ εἰσὶ πολλὰ δεινὰ αὐτῷ παρομαρτοῦντα

Ἀφότου νύξ τὸ ὄμμα του ἐμφράσσει στεγανή.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ Ι. ΣΑΛΒΑΤΩΡ

ΤΟΙΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΑΙΣ

Παρακαλοῦνται διὰ τελευταίαν φοράν ὅσοι τῶν κ. κ. Συνδρομητῶν καὶ πρακτόρων τοῦ «Ἀττικῶν Μουσείου» δὲν ἀπέτισαν ἐτι τὴν συνδρομήν των, ὅπως, ἀναλογιζόμενοι τὰς δυσχερείας ἐφ' ὧν προσκόπτει ὡς ἐκ τῆς φύσεώς του τὸ ἔργον ἡμῶν ἐν Ἑλλάδι, σπεύσωσι νὰ ἐκπληρώσωσι τὰς ληξιπροθέσμους πρὸ πολλοῦ ὑποχρεώσεις των, ἄλλως ἀπὸ τοῦ προσεχούς φύλλου θὰ παύσωμεν τὴν ἀποστολὴν τούτου.

— Τὸ Α' τεῦχος ἀνετυπώθη· οἱ μὴ λαβόντες τοῦτο δέον νὰ μᾶς τὸ ἀναγγείλωσιν, ἵνα τοῖς ἀποσταλῇ· ὡσαύτως δὲ οἱ ἐν Αἰγύπτῳ συνδρομηταὶ ὡς καὶ ἄλλοι, δέον νὰ κάμωσιν ἡμῖν γνωστὸν εἴ τις ἄλλος ἀριθμὸς ἐλλείπει πρὸς ἀποστολὴν.

Τὸ «Ἀττικὸν Μουσεῖον» πωλεῖται πρὸς λεπτὰ 40 ἕκαστον τεῦχος ἐπὶ κοινοῦ χάρτι ἐν ταῖς βιβλιοπωλείαις τῶν κ. κ. Νάκη, Ξενάκη, Κατσουροπούλου, Ἀντωνιάδου καὶ Κοραῆ, πρὸς δὲ καὶ εἰς τὸ Πρακτορεῖον τῶν ἐφημερίδων παρὰ τοὺς ἀγίους Θεοδώρους.